

SKÅDESPELARE – Monologer till inträdesprov

- Läs alla fem monologerna och välj den av monologerna som tilltalar dig mest.
- Du kan fritt välja att byta ut alla namn i monologen.
- Du kan fritt välja att byta kön på rollen du gestaltar och på alla personer som förekommer i monologen.
- Lär dig monologen utantill.
- Arbeta med monologen utifrån det du vet om skådespeleri. Vem är rollen? Vad vill rollen? Vad känner rollen?
- Repetera, förbered dig och framför monologen utantill på dagen för ditt inträdesprov.

MONOLOG 1:

Du måste vänja dig vid att jag blivit ful. Tyvärr för dig är jag inte så rolig att vara ihop med. Tyvärr är jag elak och vidrig. Tyvärr kan man inte visa upp mig någonstans längre. Jag älskar dig. Jag skulle vilja bli gammal och ful med dig. Jag skulle vilja älska dig tills du har hänghaka, hängrumpa och hängbröst - tills du är så ful att jag vet att tiden är ute och ingen längre ens skulle tänka tanken att skänka dig någon kärlek. Då skulle jag vara trygg. Du är fortfarande så satans vacker. Självt är jag patetisk - jag går på solarium och gör armhävningar. Jag lät fila ner min ena framtand för de var olika långa. Titta får du se! Älskar du mig inte nu när mina framtänder är lika långa? Säg att du älskar mig! Säg att du älskar mig! Du hatar mig! Jag vet att jag inte är lätt att leva med. Tror du inte att jag vet det?

Jag skiter i vad du säger. Säg: Hur mår du? Tackar som frågar. Säg: Vad har du gjort idag? Jag gick in i badrummet. Jag plockade fram rakbladen och tableterna ur badrumsskåpet och lade på handfatet, nej, först tvättade jag handfatet. Jag tänker mig att döden är blank. Sedan tittade jag på rakbladen och tableterna. Vassa rakblad, vita tabletter. Äckligt! tänkte jag, äckligt att skära upp sig, äckligt med klibbigt rinnande blod. Äckligt att kvävas i sina egna spyor. Vet du varför jag inte gjorde det? Jag lät bli för att det var DU som skulle få tömma ut det röda vattnet ur badkaret.

MONOLOG 2:

Såja, lilla Nymse... såja... du ska inte dö... det är bara för att... min goda... väninna... att först föds man ju. Tusen trådar virar in sig i ens liv – oundvikliga trådar, så är det. Och när man sen blir vuxen och möter andra människor, som också har tusen trådar var och en, så... Kommer

du dom för nära – börjar trådarna trassla ihop sig... Och dom är långa sådana där trådar. En gång kände jag en som tog på sig kappan medan hon sa saker till mig – så att jag darrade av glädje i hela kroppen – ljuvliga saker, Nymse. Sen gick hon sin väg – ända upp till Nordpolen, och du kan faktiskt se, särskilt tidigt om morgonen i klart väder, att hennes trådar fortfarande hänger kvar i mina. Jag har försökt såga av dom – men det kan man inte. Det finns trådar till alla människor, till och med upp till himlen – upp till dom döda... Det är därför du ibland kan få den där underliga känslan av att inte kunna närma dig en människa, man får inte gå in i hennes hus – det är trådarna, Nymse – trådarna som hindrar... Och jag har trådar – överallt – helt ihoptrasslat är det, det är därför man inte alltid kan komma mig nära. Bara hon, som av en ren tillfällighet hittar vägen, hon som hoppar över, går till höger, lyfter armen på det rätta stället, säger godnatt och nickar i rätt ögonblick, hon kan nå mig. Och inte nog med det: jag ska också av en händelse göra samma sak – hitta vägen in till henne, igenom alla hennes trådar. Kan man det – då har man verkligen mött varandra... så är det Nymse – tillfälligheter och trådar alltihop.

MONOLOG 3:

Din stora skithög! Det är visst det fulaste min tunga lyckas rulla fram som svar på all den feghet jag bevittnar här. Så omanligt! Då vågar komma hit nu, när du gjort mig till din värsta fiende! Det kallas inte mod, det kallas inte tapperhet att ställa sig och glo den man har förolämpat dödligt rakt i synen – nej, vet du var, det kallas skamlöshet! Och ändå gjorde det du så rätt att komma hit, för det ska bli en sådan lättnad att få vräka ur mig vad jag tycker om dig, det ska svida, kan jag lova!

Då börjar jag från början: Fröst räddade jag dig, det vet ju alla greker som gick ombord på skeppet Argos ihop med dig, då när du blev skickad att tämja de där eldsprutande tjurarna och så på dödens fält. Och draken som slingrade sig runt det gyllene skinnets, utan att någonsin sova, honom dödade jag, och tände den där räddande facklan åt dig. Som alla vet. Jag övergav min far, mitt hem, och kom till Lolkos, där vid Pelion, med dig. Jag dödade Pelias åt dig, på ett så gräsligt sätt som möjligt. Hans egna döttrar hackade sönder honom, levande! ”Hacka nu er far i riktigt små bitar, så ska jag koka upp dem sen- och han blir ung på nytt!” Det gick de på, som alla vet, och det blev köttssoppa av konungen.

Sen utplånade jag hela hans hus.

Och sen jag åstadkommit allt det här, du uslaste av män, så övergav du mig och gifter dig igen, fast vi har barn ihop! Ja, om du vore barnlös vore det förlåtligt att du ville gå och gifta dig, men... är din respekt för eder helt försvunnen? Tror du att gamla gudar inte härskar länge? Tror du att nya lagar plötsligt gäller för oss människor? Är det därför som du inte håller dina löften till mig?

MONOLOG 4:

Det är faktiskt inte sant. Där var en. När jag var barn. Min pappas syster. Hon var knäpp i huvudet. Hon trodde att hon kunde flaxa med sina armar och flyga som en fågel. Dom var tvungna att stoppa undan henne. Men sen, när hon blev äldre, tyckte pappa att hon kunde bo med oss. Vi hade ett hus på landet, i Ezzex. Pappa tyckte hon skulle avsluta sina dagar med familjen och inte på ett dårhus. Vårt hus var ovanligt. Högt och smalt. Och det var träd hela vägen runt det. Det fanns en lucka i träden, och genom den luckan kunde man se järnvägen mellan Colchester och London. Min gamla faster älskade att se tågen susa förbi. De gav henne ett rum på översta våningen så hon kunde se tågen bra. För säkerhets skulle höll man fönsterna låsta.

Men en dag lyckades hon pressa upp ett fönster. Hon kravlade ut på fönsterblecket, flaxade med armarna, och hoppade. Mamma sprang ut och hittade henne. "Titta inte" sa hon, men det var väl klart att jag gjorde. Det var inte äckligt eller skrämmande. Bara en lustig hög kläder med armar och ben som stack ut här och där. Mamma sa alltid att det var en välsignad frihet. Hon sa ofta det när folk dog.

Jag tror att vissa tänkte att hon tog livet av sig eftersom vi höll henne inlåst och var elaka mot henne. Kanske några tror att hon försökte fly och råkade ta livet av sig på vägen. Några visste sanningen såklart. Och kanske satt det någon på tåget från Coldchester till London. Och kanske tittade han ut genom fönstret, och, kanske, genom luckan i träden, såg han en gammal dam mitt i luften, flaxande med sina armar. Bara för en tiondels sekund, när tåget susade förbi vårt hus. Och han tittade ut genom fönstret, den mannen, och blev tagen. Han berättade för sina vänner. "Jag såg en gammal dam som flög", skulle han säga. Så på ett sätt hände det faktiskt. Det som hon önskade. Kanske dog hon lycklig. Vad tror du?

MONOLOG 5:

Prata inte md mig för då tappar jag balansen. Ta min tokiga-dockan. Gör det? Nej, rör mig inte. Det är fusk. Man måste – klara det – alldeles själv. Vad en flicka behöver för att klara sig är att veta hur man för sig. Det lärde jag mig av min syster Alva. Hon var enormt populär bland järnvägarna. Lokförarna, eldarna och konduktörerna. Till och med stationsföreståndaren.

Vi hade ett pensionat för järnvägsmän och hon var vad man skulle kunna kalla huvudattraktionen. Vacker? Jisses, hon såg ut som en filmstjärna. Vet du var Alva är nu? Du kan aldrig gissad det. Hon har kilat runt hörnet. Kyrkogården, dö, begravnen! Vi brukade ha skitkul, där borta i det stora gula huset. Musik hela tiden. Piano, grammofoon och Hawaiigitarrer. Alla spelade på nåt. Men nu är det så – ruskigt tyst.

Såg du Greta Garbo i "Kameliadamen"? Den gick på Delta förra våren. Hon hade samma sak som Alva dog av. lungshot. Det var bara det att hon hade på ett sådant tjusigt sätt. Du vet,

fioler spelade och högar av vita blommor. Alla hennes älskade kom tillbaka i en jättetjusig scen. Men alla Alvas stack iväg. Som råttor på ett sjunkande skepp. Hon sa: "Var är Albert, var är Clemence?" Ingen av dem var där. Jag brukade ljuga för henne. Jag sa: "De hälsar så mycket. De kommer och hälsar på dig imorgon." Hon visste att jag ljög.